

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΛΙΤΙΚΗ, ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΗ ΚΑΙ ΕΥΤΡΑΠΕΛΟΣ

ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΗ ΔΙΣ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ, ΚΑΤΑ ΠΕΜΠΤΗΝ ΚΑΙ ΚΥΡΙΑΚΗΝ

Συνδρομή ἑτησία καὶ προπληρωτία, ἐν Ἀθήναις, δραχμαὶ 10. — Ἐν ταῖς ἐπαρχίαις δραχμαὶ 11. — Ἐξωτερικῶ φράγκα χρυσᾷ 15. — Αἱ καταχωρίσεις κατ' ἀποκοπὴν. — Γραφεῖον κάτωθεν τῆς Δημαρχίας. — Ἐκαστον φύλλον τιμᾶται λεπτῶν 10

Διευθυντὴς ΚΛΕΑΝΘΗΣ Ν. ΤΡΙΑΝΤΑΦΥΛΛΟΣ

ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ Θ. ΑΡΑΒΑΝΤΙΝΟΣ Διαχειριστὴς

ΠΕΡΙΟΔΟΣ ΔΕΥΤΕΡΑ — ΕΤΟΣ Ι'.

ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ τῇ 4 Φεβρουαρίου 1888, ΠΕΜΠΤΗ,

ΑΡΙΘ. 18

ΕΙΣ ΣΚΙΑΣ

Σκιά τοῦ Ρήγα, δὲν ξυπνᾷς, νὰ δῇς τὰ θαύματά μας ;

Ἄπο τὴ μιὰ ξεθάβομε τὸ Χάνι τῆς Γραβιάς

Κι' ἀπὸ τὴν ἄλλη τὴν Τουρκιὰ φωνάζομε κοντὰ μας

Κι' ἀλλάζομε παράσημα μὲ τὴ γειτόνισσά μας,

Κουφοί, κουφοί 'στὸ στεναγμὸ, στὸν πόνο τῆς σκλαβιάς.

Σκιά τοῦ Ρήγα δὲν ξυπνᾷς νὰ δῇς τὰ θαύματά μας ;

Μᾶς σέρνει ὁ Ἰούδας σου τὴ φράγκικο χορὸ

Μετὰ μεγάλης δυνατῆς τοῦ τύπου μας ρεκλάμας

Γιὰ καθαλιέρους Ἑλληνας καὶ Ἑλληνίδας ντάμας...

Ἄν σὺ τὸ συγχωρῇς αὐτὸ κι' ἐγὼ τὸ συγχωρῶ.

Σκιά τοῦ Γρηγορίου μας σχοινολαιμοδεμένη

Ἐσὺ ποῦ σήκωτες βαρὺ τοῦ Γένους τὸ σταυρὸ

Εὐπνα νὰ δῇς καὶ τοὺς σταυροὺς τί τύχη περιμένει,

Μὲ τέχνη παρισιάνικη διαμαντομολισμένοι

Τουρκόστηθα στολίζουνε !... Ἄ ποιά σκιά νὰ βρῶ

Κι' ἀπ' τὸ εἰκοσιένα μας ποιοὺ μνημα νὰ ξυπνίσω,

Χωρὶς νὰ βγῇ παράπονο πικρὸ καὶ θλιβερό,

Χωρὶς μὲ τοὺς νεκροὺς μαζὶ τὸ μῖσος ν' ἀναστήσω

Καὶ μέσα στὸ τραγοῦδι μου τὸ ἄχτι τους νὰ χύσω

Γιὰτὶ μασκαρευθήκαμε σ' αὐστριακὸ χορὸ ;

Ραμπαγᾶς

ΚΑΤΩ Η ΠΡΟΣΩΠΙΚΗ ΚΡΑΤΗΣΙΣ

Οὐτε δικαιολογικῆς ἐκθέσεως ὑπῆρχεν ἀνάγκη, οὐτε ἔχρηζε συζητήσεως, οὐτε λόγος ἔπρεπε νὰ γίνηται, προκειμένου περὶ καταργήσεως τοῦ δικονομικοῦ τούτου θεσμοῦ ὅστις, ὡν ἀπόρροια βαρβάρου καὶ ἀγρίας ἐποχῆς, οὐδὲν ἄλλο ἀποδεικνύει ὑφιστάμενος ἤδη παρ' ἡμῖν ἢ ὅτι πολὺ βραδέως ἀκολουθοῦμεν τὴν ἐκπολιτιστικὴν ὁδὸν ἡμεῖς οἱ καυχώμενοι διὰ τοὺς φιλελευθέρους συνταγματικούς ἡμῶν θεσμούς, καὶ τὰς φύσει δημοκρατικὰς μας ἰδέας. Διὰ τοῦ δικονομικοῦ τούτου θεσμοῦ, θέτομεν εἰς χεῖρας τοῦ τελευταίου τοῦ δημοπρατηρίου **τοκογλύφου** ἀπάσας τὰς προσωπικὰς ἡμῶν ἐγγυήσεις, δεσμεύομεν τὰς ἐργατικὰς χεῖρας, περιορίζομεν τὴν διανοητικὴν ἐνέργειαν καὶ συρόμεθα δίκην κτηνῶν εἰς τὰς φυλακὰς χάριν πεντηκονταδράχμου ὀφειλῆς. Ἡ προσωπικὴ ἡμῶν ἐλευθερία νὰ πνίγηται μετὰ τῆς πρὸς τὸν ὑποδηματοποιὸν ἡμῶν ὀφειλῆς καὶ τοῦ πρὸς τὸν ξενοδόχον χρέους μας ! Τὸ μέλλον τῆς νεότητος νὰ καταστρέφηται ὑπὸ ἀγρίου κερδοσκοποῦ καὶ αἰσχροῦ τοκογλύφου ! Ὁ ἄνθρωπος τοῦ δεκάτου ἐνάτου αἰῶνος νὰ τυραννῇται ὑπὸ τοιοῦτου ποταποῦ τυράννου καὶ νὰ ζητῇ καταφύγιον τὴν αὐτοκτονίαν !... Ὁ ἐπιστήμων, ὁ φοιτητὴς, ὁ δημοσιογράφος, ὁ συγγραφεὺς, ὁ ποιητὴς, νὰ γίνηται δούλος, νὰ ἐξευτελίζεται ὑπὸ οὐτιδανοῦ καὶ ἀμαθοῦς παντοπώλου ! Πνίγομεν τὸν ἐργάτην, ἐξευτελίζομεν τὸν ἐπιστήμονα, ὀδηγοῦμεν εἰς τὴν ἀγχόνην τὸν πτωχὸν οἰκογενειάρχην, θέτομεν εἰς ἀπεγνωσμένην τὸν σπουδαστὴν θέσιν, διότι πιεζόμενοι οὗτοι ὑπὸ τῆς ἀνάγκης δὲν κατώρθωσαν νὰ φανῶσι συνεπεῖς ὅπως παραγεμίσωσι τὸ **πουγγὶ** τοῦ **κὺρ Δημήτρη** ἢ τοῦ **κὺρ Γιάννη** !..

Κατὰ τί διαφέρει ὁ θεσμὸς οὗτος τοῦ ἀγρίου καὶ βαρβάρου τῆς ἀρχαίας ῥωμαϊκῆς νομοθεσίας θεσμοῦ, καθ' ὃν ὁ δανειστὴς εἶχε τὸ δικαίωμα τοῦ θανάτου κατὰ τοῦ ὀφειλέτου του ; Καθὼς τότε εἶχε δικαίωμα νὰ κρατῇ αὐτὸν ὡς δούλον μέχρις ἐξοφλήσεως τῆς ἀπαιτήσεως, οὕτω καὶ σήμερον περιορίζει τὴν προσωπικὴν ἐλευθερίαν του. Μόνον τοῦ δικαίωματος κατὰ τῆς ζωῆς αὐτοῦ στερεῖται σήμερον ὁ δανειστὴς. Διὰ τοῦτο λοιπὸν πρέπει νὰ σεμνυνώμεθα ἐπὶ τῇ ἐκπολιτιστικῇ περιόδῳ τῆς ἐποχῆς μας, ὅτι δὲν φονεύει σήμερον τὸν ὀφειλέτην ὁ δανειστὴς ; Κατὰ τοῦτο προωδεύσαμεν.

Ἄλλ' ἐλησμονήσαμεν. Οὔτε κατὰ τοῦτο δὲν προωδεύαμεν. Καὶ σήμερον ὡς ἐπὶ τοῦ ἀνθρωποκτόνου θεσμοῦ τῆς ἀρχαίας ῥωμαϊκῆς νομοθεσίας, ὁ δανειστὴς **ἔχει τὸ δικαίωμα τοῦ θανάτου** κατὰ τοῦ ὀφειλέτου αὐτοῦ.

Ναί· ἔχει τὸ θηριῶδες τοῦτο δικαίωμα, ἐν ὅσῳ ἡ προσωπικὴ κράτησις δύναται νὰ ρίπτῃ τὸν ὀφειλέτην εἰς τὰς φυλάκας ἡμῶν τὰς ἀνθρωποδόρους, εἰς τὰ δολοφονὰ ἡμῶν μπουδρούμια δι' ὧν ἡ δικαιοσύνη ἐκδικεῖται ἀντὶ νὰ τιμωρῇ, φονεῦει ἀντὶ νὰ περιορίσῃ.

Οὔτε τὰ χρηματικὰ κεφάλαια θὰ κινδυνεύσωσι διὰ τῆς καταργήσεως τοῦ θεσμοῦ τούτου, οὔτε αἱ συναλλαγαὶ θὰ κλονισθῶσι διότι εἰς τὰς ἐμπορικὰς πράξεις ἡ καλὴ πίστις εἶναι τὸ μόνον κινοῦν αὐτὰς ἐλατήριο· οὔδεις δὲ δανείζων ἔχει πάντοτε ὑπ' ὄψει τοῦ τὴν προσωπικὴν κράτησιν ὡς μέσον ἐξοφλήσεως. Μόνον τὴν πίσιν, τὸν ἐξευτελισμὸν τοῦ ἀνθρώπου, τὴν αἰσχρὰν κερδοσκοπίαν ὑποστηρίζει ὁ θεσμὸς οὗτος καὶ ἀφαιρεῖ τὰ μέσα τῆς ἐξοφλήσεως, διότι πῶς θὰ πληρώσῃ ὁ ἐργάτης ἀφοῦ δεσμεύσῃ τὰς χεῖρας αὐτοῦ, πῶς θὰ φανῇ συνεπὴς ὁ συναλλαττόμενος ἀφοῦ περιορίσῃ τὴν ἐλευθερίαν αὐτοῦ κίνησιν;

Ἄλλ' εἶναι ζήτημα τοῦτο, ὅπως ἔχῃ ἰξιώσεις ἀναπτύξεως καὶ συζητήσεως; Ἡ ἰδέα ὅτι χάριν μικροῦ χρηματικοῦ ποσοῦ πιέζεται ἡ ἐλευθερία τοῦ ἀνθρώπου ἐνέργεια, περιορίζεται ἡ προσωπικὴ του ἐλευθερία, ἀρκεῖ ὅπως ἐξοβελισθῇ ὁ βάρβαρος οὗτος δικονομικὸς θεσμὸς ὁ μεταβάλλων τὸν ἀνθρώπον εἰς **χοῦρον**.

* *

Κάτω ἡ προσωπικὴ κράτησις!

Ἐξαλειφθήτω ἀπὸ τῆς νομοθεσίας ἡμῶν τὸ στίγμα τοῦτο, τὸ οἰκτρὸν λείψανον βαρβάρων καὶ ἀπανθρώπων χρόνων, ὅπερ ἐφιλοτιμήθησαν ν' ἀποπλύνωσι τὰ πλεῖστα τῶν εὐρωπαϊκῶν ἐθνῶν ἀπὸ τῆς ἑαυτῶν νομοθεσίας καὶ μετὰ τῆς ἐξαλείψεως αὐτοῦ θὰ λάβῃ τραῦμα καίριον ἡ οἰκογενειοφάγος τοκογλυφία, θὰ περισταλώσιν ἐν τῷ ὀστράκῳ των ὡς σικχαμεροὶ κυχλῖαι οἱ ἐπὶ τῶν χρυσῶν ὀνείρων τῆς νεότητος ἔρποντες καὶ ἐκ τῶν

ἀδυναμιῶν αὐτῆς τρεφόμενοι τοκογλύφοι, οἱ ἐβραῖοι **Σάβλων** τόσων ἀγαθῶν **ἐμπόρων** τῆς **Ἑνετίας**.

Ἀνακράζομεν:

Κάτω ἡ **προσωπικὴ κράτησις**.

Διὰ νὰ ἤμεθα εἰς τὴν εὐάρετον θέσιν νὰ ἴδωμεν ἀσπαίρουσαν, πεινώσαν καὶ διψῶσαν θυμάτων τὴν αἰσχρὰν τοκογλυφίαν.

ὦ! βουλευταὶ, ἡ ἡμέρα καθ' ἣν θὰ πέσῃ δι' ὑμῶν ἡ προσωπικὴ κράτησις θὰ εἶναι ἰθνηκὴ σχεδὸν ἐορτὴ τοῦ ἡμίσεως τοῦλάχιστον ἔθνους, διότι τὸ ἄλλο ἡμισυ θ' ἀποτελῇ ἴσως ἡ τυραννία τοῦ τοκογλυφικοῦ κεφαλαίου!

Ῥωμῆός.

ΧΑΡΟΣ ΚΑΙ ΛΙΜΑ

Βογγούσε, στέναζε, δυὸ μερονύχτια
 κ' ἦταν ὁ Κώστας κρύος χλωμός,
 ὁ Χάρος τοῦστησε δόκανα, δίχτυα,
 ὁ Κώστας πέθαινε, ὦ! τί καῦμός.

Τὴν τρίτη μέρα νὰ στὸ πλευρὸ τοῦ
 νοιώθει τὸ Χάρο νᾶναι κοντά·
 ἀκόμη χλώμιασε τὸ πρόσωπό του
 ὁ Χάρος ἄγριος τότε σκουντᾷ.

Μὰ θαῦμα! ἔξαφνα πάνω του παίρνει,
 λησμονηθῆκαν οἱ στεναγμοί,
 ἀρχίζ' ἡ γλῶσσά του· λὲς καὶ σὲ δέρνει—
 μωρέ, δὲν παύει οὔτε στιγμὴ.

— 6 —

ΕΠΙΦΥΛΛΙΣ «ΡΑΜΠΑΓΑΣ»

— 6 —

ΤΑ ΜΥΣΤΗΡΙΑ ΤΩΝ ΧΑΡΕΜΙΩΝ

Ἦ

ΑΙ ΝΥΚΤΕΣ ΤΗΣ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥΠΟΛΕΩΣ

I

Η ΣΤΕΡΝΑ ΜΕ ΤΑ ΡΟΥΜΠΙΝΙΑ

ἐκ τοῦ γαλλικοῦ.

κατὰ μετάφρασιν ΚΛΕΑΝΘΟΥΣ Ν. ΤΡΙΑΝΤΑΦΥΛΛΟΥ

Ἐνῷ δὲ καθ' ἑαυτὸν ἔλεγε ταῦτα ὁ λοχαγὸς παρετῆρει λαθραίως τὸν Μουράτ καὶ ἔβλεπεν ὅτι τὸ παράτημά του ἦτο τοιοῦτον ὥστε ἀκωλύτως ἠδύνατο νὰ τὸν εἰσαγάγῃ εἰς τὴν συναστροφὴν τοῦ φίλου του Βεργονσέ, ὅστις ἦλθεν εἰς Κωνσταντινούπολιν διὰ σπουδαίαν τραπεζιτικὴν ἐργασίαν καὶ ἔφερεν εὐτυχῶς μεθ' ἑαυτοῦ τὴν κόρην του, ἥς ἡ καλλονὴ ἔκαμνεν αἰσθησιν ἐν τῇ εὐρωπαϊκῇ ἀποικίᾳ τοῦ Πέραν.

Ἐν τῷ σημείῳ τούτῳ τῶν διαλογισμῶν αὐτοῦ εὐρίσκετο, ὅτε, κατὰ τὸ τέρμα τῆς γεφύρας, ἐνῷ ἐπάτει τὸ ἔδαφος τοῦ

Γαλατᾶ, εὐρέθη αἰφνης ἀντιμέτωπος πρὸς τὸν κύριον κατὰ τὴν κόρην Βεργονσέ, οἵτινες ἐθεώντο ἐν ἐκστάσει τὸ ἐξάισιον πανόραμα τῆς Κωνσταντινουπόλεως φωτιζομένης ὑπὸ τῆς σελήνης.

— ὦ! τί εὐτύχημα! Ἰδοὺ ἀκριβῶς ὁ φίλος περὶ τοῦ οἴκου σᾶς ἔλεγα, ἀγαπητὲ Μουράτ. Ἐλᾶτε νὰ σᾶς συστήσω.

Ἀλλὰ πρὸς κατάπληξιν τοῦ λοχαγοῦ, ὁ ἐφέντης, ὅστις εἶχεν ἰδεῖ κάλλιστα τὸν πατέρα καὶ τὴν κόρην ἀπέσυρε τὸν βραχίονά του ὃν ἐκράτει ὁ Ροδέρτος καὶ εἶπε μετὰ φωνῆς συγκεκινημένης:

— Σᾶς εὐχαριστῶ, ἀγαπητὲ συνάδελφε, δὲν ἔχετε πλέον ἀνάγκην ἐμοῦ, ἀφοῦ εὐρίσκετε συμπατριώτας. Σᾶς ἀφίνω, ἀλλὰ σᾶς περιμένω ἀφεύκτως αὔριον. Θὰ ἔλθω νὰ σᾶς πάρω ἀπὸ τὸ **Εισοδοχεῖον** τῆς **Ἀγγλίας**.

Καὶ ἔφυγε δρομαῖος.

— Τρελλὸς εἶναι, ἐψιθύρισε ὁ Ὁρζερῆ, ἥ νὰ μὴν ἐφοβήθηκε τὴν Ἐρριέτταν Βεργονσέ;

II

Τῇ ἐπιούσῃ τῆς ἐσπέρας, καθ' ἣν ὀλίγον ἔλειψεν ὁ λοχαγὸς νὰ περατώσῃ εἰς τὰ βάθη τῆς θαλάσσης τοῦ Μαρμαρᾶ τὸ περιπετειῶδες αὐτοῦ στάδιον, τὸ χαρέμιον τοῦ Ρουστὲμ πασσᾶ διετέλει ἐν ἐορτῇ.

Ἐβράδναζε, καὶ ὁ οὐρανὸς ἐβάφετο διὰ τῶν ἰωδῶν ἀπο-

Χάρος, φωνάζει, μὴ μὲ πεθάνης
καὶ λέει, λέει, παραλαλεῖ.
— Δὲς καὶ πῶς ἦταν ὁ Δεληγιάννης
πάνω σ' τὸ βῆμα μεσ' στὴ Βουλή. —

Ἀκόμη λέει· χαρὰ στὴ λίμα !
ὁ Χάρος τρώμαξε· ἔξαφνα νὰ
μ' ἔνα καὶ μόνο μεγάλο βῆμα
φεύγει καὶ φεύγει παντοτεινά.

Τώρα, ὁ Κώστας ἐμπρὸς σὰν βγαίνει
καθένας κρύβει· ἀπὸ μπροστά·
αὐτὸς δὲν πέθανε μ' ἄλλους πεθαίνει·
σὲ τέτοια λίμα καὶ ποιὸς βαστᾶ ;

Τρομάρας.

ΧΡΟΝΙΚΑ

Χορὸς Κότσεκ. — Σύγχυσις περιγραφῶν, ἡ ὅπου ἡ
καρδιὰ χάνει τὰ καρδιὰ της καὶ ὁ φίλος Κόκος τὴν ταυ-
τότητά του. — Ἐγίνει καὶ αὐτὸς ὁ τόσον ἀνυπομόνως παρὰ
τοῦ ἡμετέρου καὶ τοῦ ξένου *Μι-Λάιφ* ἀναμενομενος χορὸς,
δι' οὗ ἐνεκαινίσθησαν ἐπισήμως ἀπόκρεω διαφυγοῦσαι τὴν
δικαιοδοσίαν τοῦ Κομιτάτου. Καὶ ἦτο ἐν *grand succès*,
un succès σου ὑπὸ ἐποψίν *κοστουμιῶν* καὶ καλλονῶν, καλ-
λονῶν τοιούτων ὥστε οἱ τῶν πρεσβειῶν γραμματεῖς μετεμορ-
φώθησαν εἰς ληστὰς Καλαβρέζους, ὡς ἂν ὠνειροπόλουν ῥωμαν-
τικὰς ἀπαγωγὰς, ἀλλὰ ποῦ νὰ περάσῃ ἡ *μπορζά* των, ἐκεῖ
ὅπου καὶ ὁ φοβερός Ὀλοφέρνης ἂν ἐνέπληκτεν ὑπῆρχεν Ἰου-
δίθ τόσον ὠραία διὰ νὰ τὸν σαγηνεύσῃ καὶ τόσον γενναία,
διὰ νὰ τοῦ πάρῃ, μετὰ τὴν καρδίαν, καὶ τὸ κεφάλι.

Εἰς τὴν περιγραφὴν τοῦ χοροῦ τούτου τὰ ἔχασαν κατὰ

γράμμα καὶ πνεῦμα οἱ *ρέπορτερ* τῶν σπουδαίων μεγαλοσχή-
μων συναδέλφων, ἔκτος μιᾶς τούτων.

Οὕτω ὁ τῆς *Ἀκροπόλεως* μᾶς πληροφορεῖ ὅτι ἡ κυρία
Καρυδιὰ ἦτο *λερανοράκ*, (!) μὲ τὴν πολυτελῆ *αἰγυπτιακὴν*
ἐνδυμασίαν της, ἐνῶ ἡ *καθημερινή* μᾶς λέγει ὅτι ἦτο *λα-
λὰ Ρέννη*, αὐτὴ δὲ ἡ ἰδία διαφεύδει τοὺς *ρέπορτερ* ὅλων τῶν
ἄλλων μεγαλοσχήμων συναδέλφων της, οἵτινες σημειοῦσι μετ'
ἐπαίνων τὸ ὄνομα τοῦ Κόκου μετμημφισμένου εἰς *Ἀραβα*,
γραφουσα ὅτι ὑπὲρ πάντας διεκρίθη, ὡς ἀπαράμιλλος *Ἀραψ*,
ὁ χαριτωμένος αὐτῆς φίλος κ. **Σκόκος** ! . . .

Ἀλλ' ἂς ἐπανέλθωμεν εἰς τὴν ὑπὸ τῶν *ρέπορτερ* μεταμ-
φίεσιν τῆς μεταμφίσεως τῆς κυρίας Καρυδιᾶ. Μόλις ἐκ τοῦ
συντομωτάτου ἀλλ' ἀκριβεστάτου διαφοριδίου τῆς *Νοῦας* μας
Νέας Ἐφημερίδος ἐνοήσαμεν ὅτι ἡ κυρία Καρυδιὰ ἦτο με-
τμημφισμένη εἰς *Ααλαροῦκ*, *Ἰνδὴν ἡγεμονίδα*. Βλέπετε τί
παθαίνετε μερικαὶ μεγαλόσχημοι, μὲ τὴν ἀνάγκην καὶ τὴν
σπουδὴν καὶ τὴν βίαν νὰ γεμίσετε ἐκείναις τῆς θεοστυλάραις
σας : Λέγομεν δὲ μερικαὶ, διότι εἰς αὐτὸ τὸ λάθος δὲν ὑπέπε-
σεν ἡ *Ἐφημερίς* γράφουσα ὅτι ἡ κυρία Καίτη Καρυδιὰ
ἔφερε στολὴν Ἰνδῆς πριγκιπίσσης.

Εἰς ὅλ' αὐτὰ δὲν εἶδομεν παραδόξως νὰ *ξεμυτίσῃ*, μὲ τὸν
μύτον αὐτοῦ τὸν ὀξυδερχῆ, ἐκεῖνος ὁ *Μάριος* μας, ὁ πρῶν
μᾶς, ὁ λειποτάκτης τῶν σπηλῶν τοῦ *Ραμπαγᾶ*, τὸν ὅποιον
δὲν εἰζέυρομεν τί ἐκώλυε καὶ δὲν παρευρέθη εἰς τὸν χορὸν
αὐτὸν νὰ τὰ περιγράψῃ εἰς τὴν *Καθημερινήν*. Μὲ τέτοια
μύτη πᾶσα μεταμφίεσις ἦτο περιττή.

Ἀλλὰ καὶ ἡ *Ἐφημερίς*, ἐν τῇ βίᾳ τῶν πρώτων εἰδή-
σεων της περὶ τοῦ χοροῦ Κότσεκ ἐμασκάρευσε τὸν ὑπουργὸν
τῶν ναυτικῶν κ. Θεοτόκην ἐνδύσασα αὐτὸν *βερετοζάρικα*,
τὰ ὅποια ἐν τῷ χθεσινῷ φύλλῳ τῷ ἀφήρεσε καὶ τῷ ἀπέδωκε
τὸ *φράκον* ὅπερ πράγματι ἔφερεν. Ἐν τούτοις ὅλοι οἱ φρακο-
φόροι ἔχοντες καταπληκτικὴν μειοψηφίαν ἐν μέσῳ μετμημφι-
σμένων (ἢ *μετεμφισμένων*, κατὰ τὸν Β. τῆς *Ἀκροπό-
λεως* μὴ παραδεχόμενον τὴν χρονικὴν ἀῤῥαξιν ἀλλὰ μετὰ

χρώσεων τὰς ὁποίας καταλείπει ὀπισθεν αὐτοῦ ὁ δῦον ἡ-
λιος, ἐν τῇ ἡδεῖ τούτῳ τόπῳ, ὅπου ἡ θαλασσία ἡμίχλη συγ-
κιονᾷ πάντοτε τὴν λάμπιν αὐτοῦ, ὅπου αἱ φλόγες αὐτοῦ
φωτίζουν καὶ οὐδέποτε καίουν.

Γλυκὺ φῶς διακοσκινιζόμενον ὑπὸ πυκνῶν δικτυωτῶν ὠ-
λίσθαιεν ἐπὶ τοῦ μαρμαροστρώτου ἐδάφους ἀπεράντου αἰ-
θούσης, ἥς τὸ σχῆμα ὁμοιάζε πρὸς σταυρὸν περατούμενον ἐν
ἐκάστῳ τῶν βραχιόνων αὐτοῦ διὰ διθανίου, ἥτοι σαλονίου
προφυλασσομένου ὑπὸ μεταξίνης αὐλαίας πρὸ ἐκάστης θύρας.

Ἐν τῷ μέσῳ τῆς αἰθούσης ταύτης ἀνεπῆδα καὶ ἐπιπτε
βροχηδὸν εἰς ἀλασαστρίνην δεξαμενὴν τὸ ὕδωρ πίδακος, καὶ
ὡς τεράστιον κἀνιστρον, ὠρθοῦτο δοχεῖον ἀνθοβριθές.

Ἡ δροσερὰ καὶ μυροβόλος ἐσπερινὴ αὐρὰ ἔπαιζεν ἐλευ-
θέρως ὑπὸ τοὺς ὑψηλοὺς ὀρόφους ἐκ κεδρίνων δοκρίων.

Οὐδεὶς θόρυβος, οὐδεὶς ψιθυρὸς εἰσέδυνεν ἔξωθεν εἰς τὸν
ἀνατολικὸν τοῦτον παράδεισον. Οὐδὲν διέπνεε μέχρι τῶν
ἀδύτων αὐτοῦ ἐκ τοῦ ἐπιγείου κόσμου ἐνθα οἱ ἄνθρωποι ἐξαν-
τλοῦνται εἰς ἀγόνους κλυδωνισμούς.

Οἱ ἐξωτερικαὶ θόρυβοι οὐδέποτε διήρχοντο τὰς ὀγκώδεις
πύλας τοῦ μαγευτικοῦ τούτου ἐνδαιτήματος, ὅπου μέγας
ἄρχων τῆς ὀθωμανικῆς αυτοκρατορίας ἐνετείχιζε τὴν εὐτυ-
χίαν αὐτοῦ, καὶ ὅταν ἤρχετο τὸ ἑσπέρας, κατόπιν ἡμέρας
ἀφιερωθείσης ἐξ ὀλοκλήρου εἰς πολιτικούς ἀγῶνας εὗρισκε τὴν
βαθεῖαν εἰρήνην καὶ τὰς γαληνιαίας ἀπολαύσεις αἱ ὁ Μωά-
μεθ ἐπιφυλάσσει τοῖς ἐκλεκτοῖς αὐτοῦ.

*Οἱ ὅτι ἐξέπνεον τὰ πάθη πρὸ τοῦ κατωφλίου τῆς Ἐδῆς
ἐκείνης. Ἐξ ἐναντίας ἔζων ὀπισθεν τῶν τοίχων καὶ τῶν
δικτυωτῶν καὶ τῶν κιγκλίδων ἑκατοντάκις φλογερότερα καὶ
τρομερότερα ἢ εἰς τὰς ἡμετέρας πόλεις τῆς Ἑσπερίας, ὅπου
ἡ ζήλοτυπία, τὸ αἶσος, ἡ φιλοδοξία τοσούτῳ ταχέως ἐξα-
τμίζονται ἐν τῇ ἀδιαλείπτῳ συναρξίᾳ τῶν κοινωνικῶν σχέ-
σεων.

Ἄλλ' ὁ Ρουστέμ πασσᾶς ὑδρόλως ἀνυσύχει περὶ τῶν φλο-
γῶν αἵτινες ὑπέβασκον ἐν τῇ καρδίᾳ τῶν γυναικῶν αὐτοῦ.

ἤξευρεν ὅτι αὐτὸς ἦτο ὁ κύριος, ὁ δεσπότης, ὁ ἀπόλυτος
μονάρχης, ὅτι ὁ μουσουλμανικὸς νόμος τῷ ἐδίδε δικίωμα
ζωῆς καὶ θανάτου ἐπὶ τῶν συζύγων καὶ *σκλάβων* αὐτοῦ καὶ
ὅτι οὐδεὶς ἄνθρωπος, οὐδ' αὐτὸς ἔτι ὁ ἐνδοξος σουλτάνος
θὰ ἐτόλμα νὰ διαταράξῃ τὰς κατ' ἰδίαν ἡδονικὰς ἀπολαύ-
σεις αὐτοῦ.

Ἐγείετο αὐτῶν, ἐνετρώφα εἰς αὐτὰς μὲ τὴν γαλήνην ἣν
παρέχει ἡ τελεία ἰσφάχεια καὶ ἀπὸ καρδίας περιεφρόνει
τὰς περιπετειώδεις ἡδονὰς αἵτινες πληροῦσι τῶν Εὐρωπαίων
τὴν ὑπαρξιν.

Τοσούτῳ δὲ μᾶλλον τὰς περιεφρόνει καθ' ὅσον εἶχε γευθῇ
αὐτῶν ἐκπληρώσας ἐν ἀρχῇ τοῦ σταδίου αὐτοῦ διαφόρους
διπλωματικὰς ἱπποτολάς. Εἶχε μεγάλως ἀναμικθῇ ἄλλοτε
μετὰ τοῦ κότμου τοῦ Λονδίνου καὶ τῶν Παρισίων, ἀλλ'
ἀφοῦ ἐπάτησε πάλιν τὸν πόδα ἐπὶ τῆς εὐλογημένης γῆς τῆς

ρωσσικού δεσποτισμοῦ καταπατοῦντα τὴν ἑλληνίδα γραμματικὴν) ἐφαίνοντο ὡς οἱ ἀληθῶς μετημφισμένοι μὲ τὸ ἀηδὲς χελιδόνουρον φόρεμά των, τὸ ὁποῖον εἶναι καιρὸς πλέον νὰ καταργηθῇ ὡς στερούμενον πάσης καλαισθησίας.

Ὅλαι αἱ σπουδαῖαι συνάδελφοι συνεζώνησαν ὅπως ἐξάρωσι τὴν ἐπιτυχῇ μεταμφίσειν τῆς κυρίας Σταθοπούλου, ἥτις, ὡς πορθητὴς ἢ λεμβούχος, ἔφερεν ἐπὶ τῆς ταινίας τοῦ ναυτικοῦ τῆς κούκου τὸ ὄνομα *Κότζεκ*. ἔφορει, λέγουσιν, τὸν ἐκ γραμμωτῆς κυανολεύκου φλανέλλας ναυτικὸν ὑπενδύτην καὶ τὰ λευκὸν φόρεμά της ἦτο ἐστολισμένον διὰ ναυτικῶν ἀλληγοριῶν, τὰς ὁποίας εἶχε σχεδιάσει διὰ τῆς ἰδίας χειρός. Ἐκ τῶν ἀλληγοριῶν τούτων οὐδεμία βέβαια ὑπνήσιστο τὰ τοῦ ἀποκλεισμοῦ ὑπὸ τῶν ἠνωμένων στόλων τῶν δυνάμεων.

Χορὸς βαμβακερός. — *Bal calicot.* — Αὐτὸς μάλιστα. Εἶναι χορὸς τὸν ὁποῖον ἀπὸ καρδίας χειροκροτοῦμεν. Τὸν δίδει ἡ καλλιτεχνικὴ οἰκογένεια *Ψύχα*. Εἰς αὐτὸν οἱ κεκλημένοι ὑποχρεοῦνται νὰ φοροῦν ὅλοι βαμβακερά. Ἀπαγορεύονται τὰ μετάξια, τὰ κασιρίγια κτλ. Καὶ ὁ σκοπὸς του εἶναι ὠραῖος, εἶναι ἐθνωφελής. Ἐννοεῖ νὰ ὑποστηρίξῃ τὴν ἀθηναϊκὴν βιομηχανίαν, νὰ δώσῃ μιὰ ψίχθα ὠθισιν καὶ εἰς τὸ ἐργαστήριον τῶν ἀπόρων γυναικῶν. Οἱ προσκεκλημένοι θὰ παρακληθῶσι ν' ἀγοράσουν τὰ ὑφάσματα τῶν ἐνδυμασιῶν αὐτῶν ἐκ τοῦ ἐργαστηρίου τῶν ἀπόρων γυναικῶν. Ἀλλ' αὐτὸς ὁ χορὸς ἔχει τὸ θέλητρον τῶν μυστηρίων καὶ τῆς surprise, καθὼς λέγουσιν οἱ μεμνημένοι, διότι εἰς αὐτὸν θὰ προσέλθωσιν ὅλοι οἱ κεκλημένοι μὲ δόμινον καὶ προσωπίδα καὶ ἀφοῦ ἐξαντλήσουν ὅλην τὴν εὐφυολογίαν εἰς ἀμοιβαῖα πειράγματα, θὰ κράξουν *à bas les masques!* καὶ θὰ γνωρισθῶν μεταξὺ των.

Εἰς τὸν βαμβακερὸν αὐτὸν χορὸν ὅλοι ὑποχρεοῦνται νὰ φοροῦν, καθὼς εἵπομεν, βαμβακερά. Δὲν ἐπιτρέπεται οὔτε *ψύχα* μετάξι.

Εἶναι δὲ τόσον αὐστηρὰ ἡ ἀπαγόρευσις ὥστε ἀποκλείεται αὐτοῦ πᾶς ὁ φέρων τὸ ὄνομα τοῦ Μεταξῆ, ἢ τοῦ Βελουδίου ἢ

τοῦ Λινοῦ, ἢ τοῦ Ἀτλαζίου, τοῦ Κατηφὲ καὶ τὰ παρόμοια. Καὶ ὅμως τί *peaux veloutées* θὰ εἶν' ἐκεῖ καὶ τί μεταξώδεις κόμαι καὶ κατηρένιοι ὀφθαλμοὶ καὶ σώματα μὴ ἔχοντα διόλου ἀνάγκην ἀπὸ βαμβάκι!

Ἀθησιννοῦταλικὸς πόλεμος ἐν Ἀθήναις, ἢ ἓνας μὲ πέντε. — Πέντε Ἰταλοὶ, ἀριθ. 5, συνήντησαν καθ' ὁδὸν τὸν Ἀθησινὸν μαθητὴν Πανηγιώτην, τὸν ὁποῖον ἔφε-
ρεν ἐδῶ ὁ ὑπ' ἀριθμὸν 1 ἀθησιννοδίφης φίλος ἡμῶν κ. Μη-
τσάκης, ὁ ἅλλοτε ἀπεσταλμένος τῆς ἡμετέρας κυβερνήσεως εἰς Ἀθησινίαν.

Τὸ αἷμα τῶν Ἰταλῶν ἐξηρεθίσθη, ἤναψεν, ἅμα εἶδαν τὸν συμπατριώτην τοῦ Ρᾶς· Ἀλούλα, τοῦ φοβήτρου τῶν Ἰταλῶν, καὶ ἐννοοῦσαν νὰ ἐκδικηθῶν ἐπ' αὐτοῦ ὅλοι τὸ αἱματηρὸν δι' αὐτοὺς Δογκαλῆ, φαίνεται.

Καὶ ἤρχισαν νὰ βρίζουν τὸ παιδί.

— Κανάγρια, μπέστια, μπρικόνε, ὅστια καὶ ἄλλα πα-
ρόμοια.

Ὁ νεαρὸς Ἀθησινὸς ἐνόησεν εὐθὺς ὅτι εἶχε νὰ κάμῃ μ' ἐχθροὺς τῆς πατρίδος, ἂν καὶ δὲν ἐκατάλαβε γρῶ ἐκ τῶν ἰταλικῶν αὐτῶν ὕβρεων, ἐπομένως ἔλαβε θέσιν ἀμύνει.

Οἱ πέντε Ἰταλοὶ ἐρείδόμενοι εἰς τὴν ἀριθμητικὴν αὐτῶν ὑπεροχὴν, φαίνεται, τὰ ἐχόνδρηναν ὁλονὲν περισσότερον καὶ ἀπὸ ὕβρεως εἰς ὕβριν ἤρχισαν τῆς γροθιάς.

Ἀλλ' ὁ Ἀθησινὸς τοὺς ἀπέδειξεν ὅτι εἶνε ἄξιος συμπολίτης τῶν ἐν Δογκαλῇ κατατροπωσάντων τὸν ἰταλικὸν στρα-
τὸν, διότι, ἓνας αὐτὸς ἐναντίον πέντε, τόσῃ πλεονεξία ἐφέρθηκεν ὥστε τὸν ἓνα μετὰ τὸν ἄλλον τοὺς ἔσκασεν ὅλους κάτω καὶ τοὺς ἔκαμε νὰ φᾶν χῶμα. Ἀν ἦτο δυνατόν νὰ μάθη τοῦτο ὁ ἡρωϊκὸς Νεγκοὺς τῆς φίλης Ἀθησινίας Ἰωάν-
νης θὰ τοῦ ἐττελλε παράσημον.

Οἱ πέντε Ἰταλοὶ ἀκόμη τὸ φυσοῦν καὶ δὲν κρύνει.

Ἡ συμπλοκὴ αὕτη ἐγένετο ἐπὶ οὐδετέρου ἐδάφους καὶ πιστεύομεν ὅτι οὐδόλως δύναται νὰ προκαλέσῃ διπλωματικὸν ἐπεισόδιον δυνάμενον νὰ ἐγκαινίσῃ δυσαρέτως τὴν ἀντι-
προσωπείαν τοῦ παρ' ἡμῖν διαδόχου τοῦ Κουρτοπάση, Φεδο-

κληρονομίας τοῦ Ὁσμάν, ἐλησμόνησεν εὐθὺς τὸ ὀλίγον ὅπερ ἔμαθε παρὰ τοῖς ἀπίστοις.

Τοῦρκος εἶχε φύγει καὶ Τοῦρκος ἐγύρισε, ἐπεθύμει δὲ σφόδρα καὶ εἶπε νὰ ζήσῃ καὶ ν' ἀποθάνῃ ὡς Τοῦρκος.

Ὅθεν, καθ' ἐκάστην, μετὰ μακρὰς ὥρας ἃς διήρχετο εἰς τ' αὐτοκρατορικὰ ἀνάκτορα ἢ εἰς τὸ ὑπουργεῖον τῶν στρα-
τιωτικῶν, ὁ Ρουστὲμ οὐδέποτε παρέλειπε νὰ καταφεύγῃ εἰς τὴν γαλήνην τοῦ χαρεμίου τούτου, ἐνθα ἐπίστευεν ὅτι αἱ καρδίαι ἐπαλλοιμόνουν δι' αὐτὸν, ἐνθα ἑκατὸν ἀνθρώπινα πλάσματα δὲν ἐγνώριζον ἄλλας φροντίδας, δὲν εἶχον ἄλλην μέριμναν εἰμὴ τὸν φόβον μήπως ἀπαρέσωσιν εἰς αὐτὸν καὶ τὴν ἐλπίδα ὅτι θὰ ἐλκύσῃ τὰ βλέμματά του.

Κατ' ἐκείνην ὁμως τὴν ἐσπέραν ἀπασχοληθεὶς καὶ μείνας ἐν τῷ σερασκεράτῳ ἕνεκα σπουδαίων ὑποθέσεων, ὁ παντοδύ-
ναμος πασσᾶς δὲν εἶχεν ἐμφανισθῇ εἰσέτι εἰς τὴν ἀπέραντον κατοικίαν του, ἥτις διηρεῖτο, καθὼς πᾶσαι αἱ ὀθωμανικαί, εἰς δύο ἐντελῶς κεχωρισμένα μέρη, τὸ *σελαμιλῆκ*, ὅπου οἱ ἄνδρες ἐλευθέρως εἰσέρχονται, καὶ τὸ *χαρεμ*, ὅπου εἰσχω-
ροῦσι μόνον αἱ γυναῖκες, τὰ παιδιὰ, οἱ εὐνοῦχοι καὶ ὁ αὐ-
θέντης.

Αἱ νόμιμοι αὐτοῦ σύζυγοι τὸν ἀνέμενον εἰς ἐν τῶν συνεχο-
μένων μετὰ τῆς μεγάλης αἰθούσης περιπτέρων, τερψίθυμον κορηφύγετον ἐπικρεμάμενον τῆς θαλάσσης, *καράσι*, κλωβίον, ὡς λέγουσιν οἱ Τοῦρκοι καὶ ἡ λέξις εἶναι ὀρθή, διότι αἱ γω-

ναὶ αὐτὰ περικλείονται ὑπὸ ἐπιχύσου δικτυωτοῦ, ὡς κλω-
βοὶ διὰ σπάνια πτηνά.

Ἦσαν τέσσαρες, ἡμιανακεκλιμένοι ἐπὶ μεταξίνων προσκε-
φαλαίων εἰς θέσεις ἐπιχαρίτους καὶ νωχελεῖς.

Ὅλαι ἦσαν ὁμοιομόρφως ἐνδεδυμένοι μακρὸν φόρεμα ὃ
αἱ κυματίζουσαι πτυχαὶ ἀποτελοῦσιν οὐρὰν καὶ ὅπερ ὀνομά-
ζουν *ἀντερί*, χιτῶνα ἐκ γάζης, *σαλβάρ*, εὐρεῖαν περισκελίδα σφιγγομένην περὶ τὸν ἀστράγαλον ἥτις καταπίπτει *φουντωτῇ*
περὶ τὸν πόδα, καὶ ζώνην ἐκ *κασμιρίου*.

Ἐπὶ τῆς κεκομμένης βραχείας κόμης αὐτῶν περιετυλίσε-
το μανδύλιον ἐξ ὑφάσματος ἐσπαρμένου ὑπὸ μαργαριτῶν καὶ ἀδαμάντων.

Ἡ μία, ἡ πρεσβυτέρα, καθμένη ἐπὶ ὑψηλοτέρου διβανίου, ἐκάπνιζεν ἀφρημένη καὶ ρεμβώδης, *τσιμπούκι* μὲ στόμιον ἐξ ἡλέκτρον, μὲ σύριγγα κατὰστικτον ἐκ σμαράγδων καὶ *πε-
ρουζίδων*.

Ἡτο ὠρχία ἔχουσα τὸ κάλλος ἐκεῖνο τὸ ψυχρὸν καὶ κα-
νονικὸν ὅπερ εἶναι ἐπιβλητικὸν μάλλον ἢ γοητευτικὸν ἢ δὲ εὐσαρκία τῆς μόνον εἰς Ἀνατολίτας ἡδύνατο ν' ἀρέσκῃ. Ἡ φυσιογνωμία της οὐδὲν ἄλλο ἐξέφραζεν ἢ τὴν παθητικὴν μα-
καριότητα δούλης εὐτυχούς, καὶ τὰ μεγάλα κυανὰ ὀφθαλμοὶ
της προσέβλεπον ἄορίστως τὸν κυανοῦν καπνὸν ὅστις εἰλίσ-
σετο μὲ μακροὺς ἐλιγμοὺς ἀναθρώσκων ἀπὸ τοῦ εἰς ἀργυροῦν
τεψί ἀκουμβῶντος *λουλά*. Αὕτη ἦτο ἡ πρεσβυτέρα τοῦ χα-
ρεμίου, ἡ ἀρχαιοτέρα εὐνοουμένη τοῦ Ρουστὲμ πασσᾶ, ἡ μή-

στιάνη, ἐκτὸς ἐάν ὁ νέος τῆς Ἰταλίας πρεσβευτῆς, ὅτι τὸ ἑλληνικὸν ἔδαφος εἶναι πλήρες συμπαθειῶν ὑπὲρ τῶν Ἀθησινῶν καὶ ὑποθάλλει τοιαῦτα ἀντιταλικά κινήματα. Ἐν πάσῃ ὁμῶς περιπτώσει τὸ διεθνὲς δίκαιον δὲν ἔχει νὰ κάμῃ ἐδῶ τίποτε καθότι ὁ λεβέντης Παναγιώτης ἦτο ἐν πλήρει ἀμύνης.

Τὰ λείψανα τῶν κλαπέντων νομισμάτων.—Ἀπεφασίσθη ὅπως τὰ ἐκ τῆς κλοπῆς περιτωθέντα νομίσματα μετακομισθῶσιν εἰς τὸ κεντρικὸν ἀρχαιολογικὸν Μουσεῖον ἀφ’ οὗ σφραγισθῶσιν ὑπὸ τοῦ ἀνακριτοῦ, τοῦ ἀντιπροσώπου τοῦ ὑπουργείου τῆς παιδείας καὶ τοῦ κ. Ποστολάκα. Τοῦ μουσείου, λέγουσιν, τὰ παράθυρα θὰ ὀχυρωθῶν με σιδηρὰς κιγκλίδας καὶ ἡ θύρα θὰ γείνη σιδηρᾶ· θὰ φυλάττη δὲ σκοπὸς πρὸ αὐτῆς, ἐνῶ, ἐντὸς τῆς αἰθούσης, φανὸς φωταερίου θὰ φέγγῃ, καθὼς συνηθίζεται εἰς τὰ ταμεῖα καὶ τὰς τραπέζας.

Πᾶσι καλὰ, ἀλλὰ τὸ φῶς τὸ κυνηγῶν τὰ κουνούπια καὶ ὁ κλέπτης μπορεῖ νὰ μεταμορφωθῇ εἰς κουνούπι, διὰ νὰ κλέψῃ καὶ τὸ ὑπόλοιπον, ἀπ’ οὗ εἶδε καὶ ἐπέισθη ὅτι μπορεῖ νὰ κλέπτῃ νομίσματα, χωρὶς νὰ πιάνηται, ἢ καὶ νὰ πιάνηται χωρὶς ν’ ἀποκαλύπτεται, καθὼς διαδίδουν αἱ κακαὶ γλῶσσαι. Διὰ τὴν ὁμῶς τὸσον ἀργὰ αὐτὰ τὰ μέτρα; Πρέπει πρῶτον νὰ μᾶς κλέπτουν πάντοτε κ’ ἐπειτα νὰ προφυλαττώμεθα; Ὅπου θησαυρὸς ἐκεῖ καὶ σκοπός. Αὐτὸ νὰ γίνεσθαι. Μολονότι ὁ σκοπὸς δὲν ὠφελεῖ ὅταν φυλάξῃ διὰ τοὺς ἀπ’ ἐξω καὶ ἦν ὁ κλέφτης μέσα.

Ἀνδρούτσος ἢ Ἀνδρίτσος;—Ἡ ἐφημερίς «Σύλλογος» δημοσιεύει τὰ ἐξῆς περὶ τοῦ ἀληθοῦς ἐπιθέτου τοῦ ἥρωος τῆς Γραβιάς:

Τὰ ὅσα τοῦ Ἀνδρούτσου. Ἀνακριθεὶς εἶνε τὸ γραφὲν ὅτι πρὸ δεκαετίας καὶ πλέον ἀνευρεθέντα τὰ ὅσα τοῦ Ὀδυσσεὺς Ἀνδρούτσου ἐν τῇ Ἀκροπόλει, μετηνέγκθησαν εἰς τὸ νεκροταφεῖον.

Ἡ ἐφημερίς τῶν Ἀθηνῶν τῆς 9 Ἰουνίου 1825 ἔγραψεν ὡς ἐξῆς: «Θέλων ὁ Ὀδυσσεὺς νὰ καταβῇ ἀπὸ τὸν πύργον ἐκόπησαν τὰ σχοινία μὲ τὰ ὅποια ἦτον δεμένος καὶ οὕτω ἐθανατώθη».

Οὕτως ἐκκινολογήθη ὁ θάνατος τοῦ Ὀδυσσεὺς, ὡς τυχαῖον ἔβθεν συμβάν, τὸ δὲ σῶμά του ἀνευ ἱεροτελεστίας ἐτάφη εἰς τὸ πρόθυρον ἐκκλησιεῖδου τινὸς κατὰ τοὺς Β. πρόποδας τῆς Ἀκροπόλεως, ἐπ’

ὀνόματι τοῦ Ἀγίου Ἀθανασίου τιμωμένου ὅθεν ἐν ἔτει 1833 μετακομίσθησαν τὰ ὅσα τοῦ εἰς τὸ Ἀ. νεκροταφεῖον καὶ κατετέθησαν ἐν τάφῳ ἐν τῇ ὁποίᾳ πρὸ ὀλίγων ἐτῶν κατετέθη καὶ ἡ σύζυγος τοῦ εὐαριθμοτάτων ἀκολουθησάντων τὸν νεκρὸν τῆς καὶ αὐτοσχεδίου τινὸς ἀπαγγελθέντος λόγου.

Ἀλλὰ προκειμένου περὶ τοῦ Ὀδυσσεὺς Ἀνδρούτσου οὐκ ἔστιν περὶ τὸν θεωρούμενον νὰ παρατηρήσωμεν ὅτι κακῶς ἐπεκράτησε νὰ ὀνομάζεται οὕτως ὁ υἱὸς τοῦ περιλαλήτου ἀρχηγοῦ τῶν κλεφτῶν Ἀνδρούτσος, ἐν ᾧ Ἀνδρούτσος ἦτο ὁ ὅλως ἄσχετος πρὸς τὸν Ἀνδρίτσον ναύαρχος τῶν Σπετσῶν. Ὡς Ἀνδρίτσος ὑπεγράφετο ὁ Ὀδυσσεὺς οὕτω δὲ ἀναγράφεται τὸ ὄνομά του, καὶ εἰς τὴν σωζομένην ἔτι ἐπὶ τῆς Ἀκροπόλεως κατὰ τὸν προμαχῶνα τῆς Κλεψύδρας ἐπιγραφὴν ἔχουσιν οὕτω:

Προμαχῶνα τόνδε πηγαίου ὕδατος ἀνήγειρεν ἐκ βάθρων Ὀδυσσεὺς Ἀνδρίτσος Ἑλλήνων στρατηγὸς σὺν τῇ γενναίᾳ Γούρᾳ ἔτει αὐτῷ κατὰ μῆνα Σεπτέμβριον.

Ἰδοὺ καὶ τὸ ἐπιτύμβιον ὅπερ φέρεται κεχαραγμένον ἐπὶ τοῦ τάφου τοῦ ἥρωος συντεθέν ὑπὸ τοῦ ἀειμνήστου ἡμῶν ποιητοῦ Γεωργίου Παράσχου.

Τὸν στρατάρχην Ὀδυσσεῖα μετὰ χρόνους χαιρετᾷτε!

Ἐδῶ κεῖται τοῦ Ἀνδρούτσου ὁ περιβλεπτός υἱός·

Καταβὰς ἐκ τοῦ σταυροῦ τοῦ ὕπνον μάρτυρας κοιμᾷται,
Καὶ σκληρὰς ἀχαριστίας εἶν’ ὁ τάφος τοῦ ναός.

Τὴν ἀνάστασιν τοῦ Γένους κατ’ ἀρχὰς εὐαγγελίζων,
Μ’ ἐκατὸν Ἑλλήνων παῖδας νίκης ἔστησε χορὸν,
Καὶ εἰς τῆς Γραβιάς τὸ χάνι τὸν Βριώνην θρυμματίζων,
Τοῦ χοροῦ ἐκείνου ἔχνη Τούρκων ἄφησε σωρόν.

Τριπλὴν ἀνοιγὲν ὁ Τούρκος καὶ μᾶς ἐπνιγεν ἀγκάλην
Εἰς τὰς Στερεὰς τὰς δύο κ’ εἰς τοῦ Πέλοπος τὴν γῆν,
Πλὴν αὐτὸς νικᾷ τὴν μίαν, ἀπώθει μακρὰν τὴν ἄλλην
Καὶ τῆς τρίτης ἐσκόλυνει τὸν λιμὸν καὶ τὴν σφαγὴν.

Μὲ συντετριμμένα μέλη ὁ Στρατάρχης τὴν τῶν κεῖται,
Δὲν τὸν ἔφαγε πυρρὴς δὲν τὸν ἔρριψε πληγὴ . . .
Μεταξὺ τοῦ Παρθενῶνος ἡ ἀγχόνη τοῦ κινεῖται
Καὶ ἀπὸ τὸ μνημα τὴν τῶν φονεὺς τοῦ εὐλογεῖ!

Ὁ Ραμπαγᾶς εἰς τὸ θέατρον.—Τὴν Κυριακὴν εἵχομεν τοὺς Ἀρσενάς τοῦ Σίλλερ εἰς τὸ κανακάριον θέατρον μας. Ὁ Ἀρσενάκης, ὡς Φραγκίσκος, ἦτο ἐξαίσιος. Ὑπεκρί-

τηρ τοῦ πρωτοτόκου αὐτοῦ, ἐφῆβου υἱοῦ κατοικοῦντος εἰς τὸ σεμλαλήκ, ὡς ἂν ἦτο ἡδὴ ἀνὴρ.

Ὀνομάζετο Μπεσμέ καὶ ἦτο Γεωργιανή.

Πλησίον αὐτῆς, ἀλλ’ ὀλίγον χαμηλότερα, Κιρκασία ξανθὴ καὶ λευκὴ, Κιρκασία μ’ εὐλύγιτον τὴν ὀφρὺν, μὲ γαλανοὺς καὶ γλυκεῖς τοὺς ὀφθαλμοὺς, ἔπαιζε μετὰ τετραετοῦς παιδίου ἐνδεδυμένου κατὰ τὸν παλαιὸν τουρκικὸν συρμόν.

Αὐτὴ ὀνομάζετο Ζαῖδὲ καὶ κατεῖχε τὴν δευτέραν θέσιν ἐν τῇ ἱεραρχίᾳ τῶν γυναικῶν, διότι ἐν τῇ χαρμίνῃ, ἡ ἰδιότης τῆς μητρὸς ἄρρενος τέκνου εἶναι πάντοτε ὁ κυριώτερος τίτλος ἐν τῇ εὐνοίᾳ τοῦ αὐθέντου καὶ αἱ δύο ἑτεραι σύνευνον τοῦ Ρουστέμ δὲν εἶχον δώσει αὐτῇ κληρονόμον.

Αἱ δύο αὐταὶ ἐκπτωτοὶ τῆς πασσαδικῆς εὐνοίας οὐδ’ ὅλως ὁμοιάζον πρὸς ἀλλήλας.

Ἡ μία, ἥτις ὀνομάζετο Φατιμέ, καὶ ἐγεννήθη ἐν Σταμπούλ, ἐκ δούλης τοῦ Σουλτάνου εἶχε τὸν χαρακτηριστικὸν τύπον τῆς τουρκικῆς φυλῆς, μέτωπον ὑψηλὸν καὶ ὑπερῆφανον, μεγάλας τοξοειδεῖς ὀφρὺς, κόμην λαμπροῦ μελανοῦ χρώματος, σπινθηροδόλους ὀφθαλμοὺς, ρίνα γρυπὴν, στόμα μ’ ἐρυθρὰ καὶ σαρκώδη τὰ χεῖλη.

Δὲν ἔθελεγεν, ἐξέπληττε, καὶ τὸ ἐπιτακτικὸν ὕφος τῆς μορφῆς αὐτῆς κατέστρεφεν ὅλην τὴν ἐκ τῆς ἀναμφισβητήτου αὐτῆς καλλονῆς ἐντύπωσιν.

Ἡ Φατιμέ δὲν ἐρρόφα, καθὼς αἱ σύντροφοι αὐτῆς, τὸν κα-

πνὸν τοῦ τοιμπουκίου ἢ τοῦ ναργιλῆ. Ἐρρέμβαζε βλέπουσα τὸν υἱὸν τῆς Ζαῖδὲ διὰ βλέμματος ἐν ᾧ πᾶν ἄλλο ἀνεγίνωσκες ἢ τὸ αἶσθημα τῆς στοργῆς.

Ἡ ἄλλη ἐστερημένη καὶ αὐτὴ τῶν ἡδονῶν καὶ ἀπολαύσεων τῆς μητρότητος, ἐφαίνετο μεθ’ ὑπομονῆς φέρουσα τὴν δυστυχίαν τῆς. Ἡ Βάγια, ὡς ὀνομάζετο, εἶχε νοήμονα τὴν μορφήν, παιδρὸν τὸ μεῖδιμα, τοὺς χαρακτῆρας τοῦ προσώπου συνεπτυγμένους καὶ γαλλίδος ζωπρᾶς κινήσεις.

Οὐχὶ τόσῳ κανονικῶς ὠραία ὅσον αἱ ἀντίζηλοι αὐτῆς, ἦτο πολὺ νοστιμωτέρα.

Οἱ ὀφθαλμοὶ τῆς οἵτινες ἐσπινθηροδόλουν ἐξ εὐφύας, δὲν ἐπλανῶντο τυχαίως ἐπὶ τῶν ταπήτων, ὡς οἱ τῆς Μπεσμέ καὶ τῆς Ζαῖδὲ· δὲν ἐβλεπον μὲ βλέμμα μοχθηρὸν τὸν νεώτερον υἱὸν τοῦ Ρουστέμ, καθὼς οἱ τῆς Φατιμέ· ἠκολούθουν μετὰ νοήμονος περιεργείας τὰ διαπλέοντα τὸν Βόσπορον κατὰ καὶ τὰ μεγάλα πλοῖα ὧν ὁ ἀπληρώτης ἐξώγκωνε τὰ λευκὰ ἱστία. Ἐλεγε δὲ τὴν φαντασίαν τῆς ἀφίπτατο μετ’ αὐτῶν πρὸς τὴν Δύσιν.

Εἰς τὸ βάθος τοῦ διδανίου, ὀρθοὶ καὶ ἀκίνητοι, ὡς ἀγάλματα μαρμαρίνα, ἔξ νεάνιδες ἀνέμενον, ἐν εὐλαβεῖ στάσει, μίαν λέξιν ἢ ἐν νεῦμα τῶν χανουμισσῶν.

Τέσσαρες ἄλλαι γονυκλινεῖς ἐνώπιον τῶν εὐνοουμένων ἦσαν ἐτοιμοὶ νὰ ἐπιθέτωσιν ἢ ν’ ἀποσύρῳσι δι’ ἀργυρᾶς λαβίδος τὸν ἀνθρακα ὅστις χρησιμεύει ὅπως ἀνάπτῃ τὸν εὐὼδὴ καπνὸν τῆς Σαμψούντος.

θη θαυμάσια, καὶ μᾶς ὑπενθύμισε τὸν ἐν τῷ προσώπῳ τούτῳ θρίαμβόν του ἐν Κωνσταντινουπόλει. Ἦτο ὁ ἴδιος Φραγκίσκος μετὰ πείρας περισσοτέρας, μετὰ μελέτης βαθυτέρας. Ὁ χρόνος παρῆλθε χωρὶς νὰ τὸν γηράσῃ, χωρὶς νὰ τὸν κουράσῃ ἐν τῇ τέχνῃ. Τὸ βλέμμα του δὲν ἔχασε τὴν ἀστραπὴν του, οἱ μῦς τοῦ προσώπου του δύνανται νὰ ἐκφράζωσιν ὅ,τι ἄλλοι προσπαθοῦν νὰ διερμηνεύσωσι διὰ τῶν χειρῶν καὶ τῶν σκελῶν καὶ τῶν ὠρυγῶν. Γνωρίζει ποῦ νὰ ἐντείνῃ τὴν φωνήν καὶ δὲν τὴν ἐξοδεύει εἰς τὸν ἀέρα. Ἐν τῇ σκηνῇ τῆς προσευχῆς, καθ' ἣν ἀναγκάζεται, ὁ διάβολος αὐτός, νὰ ἐπικαλῆται τὸν Θεόν, ἦτο ἀμίμητος.

* *

Ἐν τῇ παραστάσει τῶν **Ληστῶν** :

— Πόσον εἶσαι ὠραίος ! λέγει ἡ Ἀμαλία εἰς τὸν κόμητα Μαξιμιλιανόν (Π. Λαζαρίδην).

Εἰς ἐκ τοῦ ἀκροατηρίου :

— Πρώτην φορὰν ἀποκαλεῖται ὁ Λαζαρίδης ὠραίος καὶ τοῦτο τὸ χρεωστῇ εἰς τὸν Σίλλερ.

* *

Κατὰ τὴν πρᾶσιν τῶν **Ληστῶν**, τὸ θέατρον ἦτο πλήρες καὶ μετὰ πλήρους εὐχαριστήσεως ἀπῆλθον ὅλοι, ἀπὸ τῆς πλατείας καὶ τῶν θεωρείων μέχρι τοῦ ὑπερφύου, ἐθαυμάστη δὲ ὁ φίλος Λαζαρίδης παρὰ πάντων, διότι, κωμικός αὐτός, ἡδυνήθη νὰ συγκρατήσῃ τὸ τόσῳ τραγικὸν πρόσωπον τοῦ Μαξιμιλιανοῦ καὶ νὰ συγκινήσῃ τὸν κόσμον μέχρι δακρύων ἐπιφυλασσόμενος νὰ τοῦ ἀποσπάσῃ τόσους γέλωτας, ὡς κωμικός ἐν τῇ κατόπιν κωμῳδίᾳ τοῦ **Γιάντες**.

* *

Τὸ σάββατον θὰ ἔχωμεν τὸν **Ἐθέλλον**, μὲ Ἰάγον τὸν Κοτοπούλην, ὅστις διεκρίθη τόσον, ὡς Μούαρ ἀρχιληστής ἐν τοῖς **Λησταῖς**.

* *

Ἰδιαιτέρα αὐταίσι. Τώρα μὲ τοὺς χοροὺς καὶ τὰς ἐσπερίδας ὅλοι εἰς τὸ ἀπέναντι τῆς Βουλῆς Κουρεῖον καὶ

κομμωτήριον τοῦ τόσον φιλοκάλου καὶ καλλιτέχνου εἰς τὸ εἶδος τοῦ κ. Σ. Λεούση· ἐκεῖ μεταμορφώσεσθε εἰς ὠραίους Ναρκίσσους καὶ δύνασθε νὰ προμηθεύσῃτε τὰ γνησιώτερα εὐρωπαϊκὰ μῦρα, τοὺς περιφημοτέρους σάπωνας οἱ ὅποιοι καὶ Ἀράπην μποροῦν ν' ἀσπρίσουν.

ΕΙΣ ΤΗΝ ΙΟΥΔΙΘ

(Ἐντυπώσεις ἐκ τοῦ χοροῦ τοῦ Κότσεκ).

Ἄ ρίξε ρίξε, Ἰουδίθ, καὶ τὸ σπαθὶ ποῦ φέρνεις

Καὶ ὅλη τὴν ἐβραϊκὴν ἐκείνη φορεσίᾳ σου

Σπαθὶ σου ἔναι τὸ φρύδι σου· τὴ φλογερὴ ματιά σου

Μιὰ ν' ἀντικρύσῃ καίγεται κι' ὁ δόλιος Ὀλοφέρνης !

* *

(Bis) — ΕΙΣ ΤΗΝ ΙΟΥΔΙΘ — (Bis !)

Ἀρματωμένη, μὴ ζητᾷς ἐδῶ τὸν Ὀλοφέρνην

Διὼχν' ἡ μορφὴ σου τοὺς ἐχθροὺς καὶ φίλους ὅλῳ φέρνει !

Ἄμπαγᾶς.

ΜΕΤΑΞΥ ΜΑΣ

Ὁ «Ἄμπαγᾶς», συγχαίρει τῷ φίλῳ Ἀριστείδῃ Ν. Ρούκῃ ἀναλαβόντι τὴν διεύθυνσιν τῆς «Ἐφημερίδος» ἣν ἀνακαινίζει διὰ νέων μεταρρυθμίσεων εἰσάγων τὴν ἐκδοσὶν πλειόνων καθ' ἑβδομάδα διπλῶν φύλλων καὶ ἐξασφαλίσας τὴν συνεργασίαν εἰδικῶν ἀρθρογράφων. Δὲν ἀμφισβῆλλοντες ὅτι ὑπὸ τὴν σπινθηροβολοῦσαν ἐξ εὐφυΐας καὶ δραστηριότητος διεύθυνσιν αὐτοῦ ἡ «Ἐφημερίς» θὰ λάβῃ νέαν ζωὴν. τὸ πρῶτον φύλλον ὅπερ ἐξέδωκεν ἡ νέα διεύθυνσις διπλοῦν τῇ παρελθούσῃ Κυριακῇ δύναται νὰ δώσῃ ἰδέαν τῆς νέας ἰσχυρᾶς πανοπλίας μεθ' ἧς ἡ «Ἐφημερίς» ἐξακολουθεῖ τὸν δημοσιογραφικὸν ἀγῶνά της.

* *

Αὗται ἦσαν **ἀλκίαι**, δοῦλαι, δυστυχεῖς πλάσματα παραδεδωμένα εἰς πάσας τὰς ἰδιοτροπίας τῶν δεσποινῶν αὐτῶν, ἐκτεθειμένα εἰς τοὺς ἔρωτας τοῦ κυρίου αὐτῶν, ἔρωτας φοβεροὺς, οἵτινες ἐπισύρουν κατ' αὐτῶν τὴν ἐκδίκησιν τῶν χαυνουμιστῶν.

Οἱ χαυνωμένοι ὀφθαλμοὶ τῶν δὲν παρεπονοῦντο οὐδὲν ὕψος ἀνυποταξίας ἐπέψυε τὰ ὠχρὰ πρόσωπά των, τὰ ὅποια ἐξέφραζον μόνον τὴν ἐγκαρτεροῦσαν θλίψιν καὶ τὴν παθητικὴν, ἀπόλυτον, σχεδὸν ἀνευ συναισθήσεως, ὑποταγὴν των.

Εἰς τινὰ γωνίαν ὀκλάζων ὡς τερατώδους **φιγούρα** **καρaboῦ**, μαῦρος εὐνοῦχος, μὲ τὰς παρειὰς κρεμασμένας, μὲ τὸ μέτωπον ὑπὸ οὐλῶν αὐλακούμενον, μὲ τὸ **κουρμπάτσι** του ἐγκαρσιῶς ἐπὶ τῶν γονάτων, ἐταλάντευε τὴν πλαθᾶράν του κεφαλὴν καὶ ἡλιθίως προέβαινε τοὺς λευκοὺς αὐτοῦ ὀδόντας.

Βαθεῖα σιγὴ, θανάτου σιγὴ ἐπεκράτει ἐν τῷ λαμπρῷ ἐκείνῳ κλωβῷ ὅπου μόλις διεπέρων αἱ ἀκτίνες τοῦ περὶ τὴν δύσιν ἡλίου.

Τὸ παιδί δὲν ἐρώναζεν. Ἠτένιζε σιωπηλῶς τὴν μητέρα του.

Ἀφνης, ὅπισθεν τῆς μεταξίνης αὐλαίας, ἐξερράγη τρομερὸς βρυχηθμός, εἰς τῶν βρυχηθμῶν ἐκείνων οἵτινες παγόνουσιν ἐκ δέους καὶ φόβου, τοὺς εἰς τὰς ἀφρικανικὰς ἐρήμους ἀποπλανηθέντας ὁδοιπόρους, διότι τοῖς προαναγγέλλουσι τὴν προσπέλασιν λέοντος.

Ὁ κρότος οὗτος ὅμοιος πρὸς τὸν σμάραγον τοῦ κερανοῦ, ἡ βροντὴ αὕτη τὴν ὁποίαν παρευθὺς ἀναγνωρίζεις, ἔστω καὶ ἂν ἄπλξ μόνον ἤκουσες αὐτὴν καὶ ἦτις καταπτοεῖ τοὺς ἀνδρειότερους, ἡ χαρακτηριστικὴ αὕτη κραυγὴ τοῦ φοβερωτέρου τῶν ἀγρίων θηρίων οὐδὲ τὴν ἐλαχίστην ἐνέβαλε ταραχὴν εἰς τὸ χαρέμιον.

Καὶ ὅμως δὲν ἦτο δυνατόν ν' ἀπατηθῇ τις· πράγματι λέων ἐβρυχάτο ὅπισθεν τῆς λεπτῆς μεταξίνης αὐλαίας.

— Ἄ ! νὰ ὁ Σαῖτ ἔρχεται νὰ μᾶς ἐπισκεφθῇ, εἶπε χαμωμένη ἡ Μπεσμέ.

Αἱ ἄλλαι χαυνούμισσαι οὔτε τὴν κεφαλὴν καὶ ἔστρεψαν.

Μόνον δύο ἢ τρεῖς ἐκ τῶν νεωτέρων **σκληρῶν** νεανίδων ὠχρίσαν. Πιθανῶς δὲν εἶχον εἰσέτι συνηθίσει εἰς τὴν παράδοξον ἐκείνην συνοίκησιν μετ' ἀγρίων θηρίων.

Ἡ Μπεσμέ ὠμίλει εἰσέτι ὅτε ἐνεφανίσθη, παραμερίζουσα τὴν μακρόπτυχον αὐλαίαν, τερατώδους κεφαλῇ, ἐπιτα τράχηλος ἰσχυρὸς πυκνὴν φέρων χαιτήν, κατόπιν δὲ δύο τεράστιοι πόδες ὠπλισμένοι διὰ φοβερῶν δυνάμεων.

Ὁ Σαῖτ ἦτο θεθαίως εἰς τῶν ὠραιότερων λεόντων οὓς ἐγέννητέ ποτε ἡ Ἀφρικὴ. Ἦτο μέγας, ἦτο ῥωμαλέος, οὐδὲν εἶχεν ἀπολέσει ἐκ τῆς ζωηρότητος τῶν κινήσεων αὐτοῦ, καὶ οἱ ὀφθαλμοὶ του ἔλαμπον ὡς στίλβων χρυσός.

Ἐν ἐνὶ λόγῳ, οὐδόλως ὁμοιάζε πρὸς τὰ δυστυχεῖς ἐκεῖνα ζῶα τ' ἀπεκτηνωμένα ἐκ τῆς αἰχμαλωσίας, τὰ ὅποια βλέπομεν εἰς τὰ θηριοτροφεῖα ἡμῶν.

Ἡ μοναδική φθῆνια τοῦ περιοδικοῦ τῆς φίλης Ἀκροπόλεως, ὑπὸ τὸν τίτλον Ἀκρόπολις φιλολογικῆς ἐξέπληξε τὸν κόσμον. Καταντᾷ χάρισμα! Ἡμεῖς ἀκόμη δὲν τὸ εἶδομεν, διότι δὲν ἐστάλη, φαίνεται, εἰς τὰ γραφεῖα τῶν ἐφημερίδων, ἀλλ' ὅσοι τὸ ἐπῆραν λέγουν πολλὰ καλὰ περὶ αὐτοῦ. Εὐχόμεθα μακροβιότητα εἰς αὐτό, μεθ' ὅσα καὶ ἂν λέγουν μερικοὶ ἀπαισιόδοξοι φρονούντες ὅτι ἡ ἀποτυχία ἄλλων προηγουμένων τοιούτου εἵδου, ἀποπειρῶν ἔπρεπε νὰ χρησιμεύσῃ ὡς παράδειγμα κτλ.

Ἡμεῖς πιστεύομεν ὅτι ἡ Ἀκρόπολις μετὰ τὴν μοναδικὴν δραστηριότητά της, θὰ διαψεύσῃ καὶ τὴν παροιμίαν καθ' ἣν σόπου κυνηγᾷ πολλοὺς λαγούς δὲν πιάνει κανένα. Μὲ τὸν φοβερόν ἐκεῖνον Βελλιανίτην τῆς μάλιστα καὶ λύκους καὶ ἀρκουδαῖς πολλαῖς ἂν κυνηγᾷ μαζὴ μπορεῖ νὰ τῆς πιάνῃ.

Ἡ Ἀ' Εφημερίς τῶν Κυριῶν εἶναι διὰ τὸν Ῥαμπαγᾶν ἀκριβοῦς. Τὴν Κυριακὴν πάλιν δὲν μᾶς ἤλθε ν' ἀνταποδώσῃ τὴν ἐπίσκεψιν ἣν δις τῆς ἐβδομάδος τῇ κάμνει ὁ Ῥαμπαγᾶς. Τὴν ἐνομιζομεν ἀδρότεραν πρὸς τὰς συναδέλφους αὐτῆς.

Τὸ Ἀστὺ μᾶς εἶναι ἀπαραίτητον. Δὲν αἰσθανόμεθα Κυριακὴν χωρὶς αὐτό. Καὶ ἐν τούτοις τὴν παρελθούσαν Κυριακὴν δὲν τὸ εἶλασμεν.

Ο ΔΑΣΚΑΛΟΣ ΚΑΙ Η ΓΥΦΤΙΣΣΑ

Φτωχὸς ἓνας δάσκαλος στὸν δρόμο γυρνώντας
μιά γύφτισσα βρίσκει καὶ εὐθὺς σταματᾷ.
Κυττάζει τριγύρω του, τὴν βλέπει γελώντας
καὶ ἀρχίζει νὰ λέγῃ καὶ νὰ τὴν ρωτᾷ.

«Καυμένη μου γύφτισσα, τὴν τύχη μου ξεύρεις;
—τὴν ξεύρω, τὴν ξεύρω, τοῦ λέγει αὐτή.
—Τὸ χέρι σου δώσέ μοι—αὐτὸ θὰ τὴν εὕρῃς;
Τὸ χέρι ἀπλώνει, τὰ γέλια κρατεῖ.

Προσμένει ἀκίνητος βωδὸς τὴν κυττάζει,
Ἀρχίζει νὰ σκάνῃ, μετρᾷ τὰς στιγμὰς.
Κι' ἐκεῖνη ἀτάραχος μιὰ μιὰ ἐξετάζει
τῆς μαύρης χειρὸς τοῦ τὰς τόσα γραμμάς.

Τὸ πρόσωπον ἄλλαξε, μιὰ ἐβλεπε χάρμω,
μιὰ ἔρριχνε γύρω ματιὰ φοδερῇ.
Σιγᾷ ἐμουρμούριζε, τηροῦσε τὴν ἄμμο,
καὶ ἐβγαλε τέλος φωνὴ βροντερῇ.

«Μεγάλα νειρεύεσαι, φτωχὲ δάσκαλέ μου,
μεγάλα προσμένεις, μεγάλα ποθεῖς.
Πλὴν μάταια χάνεσαι ὄνειρατ' ἀνέμου
ν' ἀφήσῃς σὲ λέγω, γιὰ τί θὰ χαθῇς».

Τιμὰς ὀνειρεύεσαι καὶ δόξαν καὶ πλοῦτον,
οὐδὲν πλὴν θὰ εὕρῃς καυμένο παιδί.
Οἱ ἄνθρωποι σήμερον στὸν κόσμον μας τοῦτον
φωτιὰ σοὶ ἀνάρτουν, ἂν ἔχῃς δαδί.

«Τὰ ὄνειρα ἄφησε, τὸ ἔργον σου κάμε,
—μεγάλα μὴ θέλῃς, καὶ δὲν θὰ ταυρῇς.
Σ' αὐτὸν τὸν ψευτόκοσμο στὸ δρόμο ποῦ πάμε,
πολλὰ θὲ νὰ πάθῃς καὶ δὲν θὰ χαρῇς.

Σ' ἐκεῖνο σοῦ ἤθελες ποτὲ δὲν θὰ φθάσῃς,
—θὰ τρέχῃς, θὰ κλαίῃς πλουσίως ἐμπρός.
Μ' αὐτοὶ θὰ κωφεύωσι, καὶ σὺ θὰ γηράσῃς,
ἐν ᾧ ἀπὸ χρόνια θὰ εἶσαι μικρός.

«Πολλὰ σ' εἶπα, δάσκαλε, καὶ βλέπω λυπᾶσαι,
Μὰ πρέπει νὰ ἔχῃς γενναία καρδιά.
Καὶ σ' ὅλον τὸν βίον σου ἐμὲ νὰ θυμᾷται,
Ἐἰ ρίξε με κάτι ἐδῶ στὴν ποδιά.»

Διότι ὁ Σαῖτ οὐδέποτε ἐκλείσθη ἐν κλωβῷ ἀφ' ὅτου κατ-
ώκει ἐν τῷ οἴκῳ τοῦ πασσᾶ.

Ὁ Ρουστὲμ ἀπελθὼν μετ' ἐκτάκτου ἀποστολῆς παρὰ τῷ
ἀντιβασιλεῖ τῆς Αἰγύπτου τὸν ἡγόρασε σκῆμνον ἐτι παρ'
ἐμπορίου τοῦ Σεναάρ.

Τὸν ἔφερον ἐξ Ἀλεξανδρείας εἰς Κωνσταντινούπολιν καὶ
τὸν ἀπέλυσεν ἐλεύθερον εἰς τοὺς ἀπεράντους κήπους οἵτινες
ἐχώριζον τὸ χαρέμι τοῦ ἀπὸ τοῦ σελαμλήκ.

Ἐκεῖ ὁ Σαῖτ καλῶς τρεφόμενος, τυγχάνων πάσης περιποι-
ήσεως ἐλθισμόνησεν εὐκόλως τὰ φυσικά του ἔνστικτα καὶ διήρ-
χετο τὰς ἡμέρας αὐτοῦ κοιμώμενος εἰς τὴν οἰκίαν ἣ περιφε-
ρόμενος ὑπὸ τὰς πλατάνους χωρὶς νὰ ἐνθυμῇται καὶ νὰ πο-
θῇ πολὺ τὰ γενέθλιά του δάση.

Θαυμάσιον ἦτο νὰ βλέπῃς αὐτὸν ἀναβαίνοντα, με βροῦ καὶ
σιγηλὸν τὸ βῆμα, τὰς στενάς κλίμακας, εἰσδύοντα εἰς τὴν
αἶθουσαν ὅπου ὁ πασσᾶς ἐδέχετο τοὺς ζητοῦντας ἀκρόαριν καὶ
κατακλινόμενον πρὸ τῶν ποδῶν αὐτοῦ ὡς οἰκιακὸν κύνα.

Οἱ συχνάζοντες εἰς τὸ διβάνιον τοῦ Ρουστὲμ ἐγνώριζον τὸν
Σαῖτ καὶ οὐδόλως ἐξηγριούντο ἐκ τῆς παρουσίας αὐτοῦ, ἀλλ'
οἱ κατὰ πρώτην φοράν παρουσιαζόμενοι ἐτρόποντο εἰς φυγὴν
ἀστραπηδὸν ὅταν ἐβλεπον ἐμφανιζόμενον τὸ τρομακτικὸν θη-
ρίον.

Ὁ Ρουστὲμ πονηρῶς ἐνησμένιζεν εἰς τὸ νὰ θέτῃ αἰφνης
ὅσους δὲν ἡγάπα ἀπέναντι τοῦ τρομεροῦ θηρίου ὅπερ οἱ Ἀ-
ραβες ἀποκαλοῦσι μεγαλοκέφαλον ἄρχοντα.

Ὁ Ρουστὲμ ἐτέρπετο πολὺ ἐκ τοῦ τρόμου αὐτῶν καὶ κατὰ
τὸ ἥμισυ μόνον ἐνεψύχου αὐτοὺς, διὰ νὰ τοὺς ἀναγκάσῃ νὰ
φεύγουν ταχύτερον ὅταν ἐπεθύμει ν' ἀπαλλαγῇ αὐτῶν.

Ἐν τῷ χαρεμίῳ, ταχέως ἐξωκειώθησαν πρὸς τὴν συντρο-
φίαν τοῦ Σαῖτ.

Αἱ χανούμισσαι τὸν ἐχάϊδευαν, τὰ παιδιὰ ἔπαιζαν μαζὴ
του, αἱ σκλάβαι τὸν ἐθεώρουν ὡς σύντροφον.

Πρέπει δὲ νὰ εἰπώμεν ὅτι ὁ Σαῖτ εἶχεν ἐξαίρετον χαρ-
ακτῆρα καὶ με κανένα δὲν ἐζήτει ἀφορμὴν ἐριδος.

Σπανίως μάλιστα ἐβρυχάτο, ἀπαξ ἢ δις, τὸ πολὺ, τὸ
ἐσπέρας ἢ ὅταν ὁ καιρὸς προηγέλλετο θελλώδης, καὶ ἐν
πάσῃ περιστάσει ἐφέρετο ὡς λέων εὐ ἡγμέτος.

Μόνον ἐπειδὴ ἐμεγάλωσε πολὺ, ἡ δύναμις του ἐγένετο τε-
ραστία, καὶ κατεχρᾶτο αὐτῆς ἀκουσίως του.

Οὕτω τῷ συνέβη νὰ σχίσῃ, με μία του νυχτιά, τὸν ὤμον δυ-
στιχοῦς ἀλαῖκ, κορασίου δεκατεσσάρων ἐτῶν, τὸ ὅποιον
εἶχε τὴν κακὴν τύχην νὰ εὗρεθῇ πλησίον του, καθ' ἣν στιγ-
μὴν ἐτέντονε τοὺς πόδας του.

Ἐστερεῖτο δὲ καὶ ὑπομονῆς, καὶ ἐκοψε πέρα πέρα, με τὰ
δόντια του, τὴν πυγμὴν λευκοῦ τινος εὐνούχου ὅστις τὸν
ἐκτύπησε.

Ὁ εὐνούχος καὶ ἡ νεαρὰ δούλη ἀπέθανον ἐκ τῶν τραυμά-
των ἀλλ' ὁ πασσᾶς δὲν ἐθύμωσεν ἐναντίον του διὰ τόσῳ μι-
κρὰ πράγματα, καὶ τὸ χαρέμιον ἐξηκολούθει νὰ τὸν περιποιῇ-
ται, νὰ τὸν χαϊδεύῃ.

Ὁ δάσκαλος τρέμοντας κυττάζει στὴν τζέπη,
καὶ βρίσκει δεκάρα καὶ μιὰ μοναχί.
Τὴ μαύρη δεκάρα του μὲ δάκρυα βλέπει,
τὴ ρίχνει καὶ φεύγει μὲ βῆμα ταχύ.

(ὕπο διδασκάλου-παρωχημένης ἐποχῆς.)

ΠΑΝΤΟΠΩΛΕΙΟΝ Π. ΘΑΝΟΠΟΥΛΟΥ

Ὁδὸς Αἰδίου ἀπέναντι τοῦ Φωτογραφείου Π. Μωραΐτου.

Ἐν τῇ καταστάματι τοῦ κ. Π. ΘΑΝΟΠΟΥΛΟΥ εὐρίσκονται Κονσέρβαι ποικίλων εἰδῶν ἐσχάτως ληφθεῖσαι ἐκ τοῦ γνωστοῦ ἐργαστασίου LOUIS FRERES ἡτοὶ Σαρδέλαι διαφόρου μεγέθους. Μπιζέλια, Ἀμαντίται, Σπαράγγια, Μουστάρδα κλπ. πρὸς τούτοις δὲ ἐκλεκτὸν Τέϊον καὶ Βανίλλια. Ἐν τῇ αὐτῇ καταστάματι ὑπάρχουσι καὶ Κονσέρβαι ἐγχωρίου κατασκευῆς ἡτοὶ Μελιζάνες, Μπάμιες, Ἀγκινάρες καὶ Ντομάτες εἰς φιάλας, ὡς καὶ ἅπαντα τὰ εἶδη ΠΑΝΤΟΠΩΛΕΙΟΥ καὶ ΑΛΛΑΝΤΟΠΩΛΕΙΟΥ, πρὸς δὲ καὶ γνήσιος Οἶνος Αἰγίου Γεωργίου πρὸς 70 λεπτά τὴν ὁκῶν.

ΣΠΟΥΔΑΙΟΝ

διὰ τοὺς φίλους τοῦ ἀγνοῦ, καθαροῦ, γνησίου καὶ ἀμολύντου πατσᾶ. — Ἐκεῖ εἰς τοῦ κ. Παναγιώτη Κυριακούλη τὸ κατάστημα, εἰς τὴν συνοικίαν Ψυρρῆ, κατὰ τὴν ὁδὸν Μιαούλη καὶ ἀπέναντι τῆς ὁδοῦ Ἐλεούσης εὐρίσκετε κατὰ πᾶσαν νύκτα τοιοῦτον πατσᾶν διὰ θεοῦς, ἀπὸ τὰς πέντε μ. μ. μέχρι τῶν πέντε μετὰ τὰ μεσάνυχτα. Κρασί ρετσίνατο ἀθάνατο καὶ περιποίησις εἰς ὅλα.

Τὸ κατὰ τὴν ὁδὸν Ἀθηναῶν Ξενοδοχεῖον καὶ Οἶνοπωλεῖον Ὁμόνοια παραχωρεῖ εἰς ξενόδοχον τὸ ξενοδοχικὸν αὐτοῦ μέρος ἄνευ ἐνοικίου, παρέχον εἰς αὐτὸν καὶ πάντα τὰ χρεώδη τῆς μαγειρικῆς. Ἡ θέσις εἶναι κεντρικὴ καὶ ἡ εὐκαιρία μοναδική.

Αἱ ἐπισκέψεις του μάλιστα ἔφερον διασκέδασιν πολύτιμον διὰ τὰς χανουμισσας αἵτινες, ὁμολογουμένως, διῆγον βίον ἄρκετὰ μονότονον ἐν τῇ μαγευτικῇ ἐκείνῃ ἐνδιαιτήματι.

Κλωδίον ἐπίχρυσον καὶ μεστὸν ἀνθέων, πάντοτε κλωδίον εἶναι· αἱ δὲ ἐν αὐτῇ κλειόμεναι δὲν εὐχαριστοῦνται καὶ ποθοῦσι νὰ ἐξέρχωνται ὅσῳ τὸ δυνατόν συχνότερον.

Ἄλλ' ὁ Ρουστέμ πασσᾶς δὲν ἐχορῆγει συχνὰ εἰς τὰ πτηνὰ του τὴν ἄδειαν νὰ κελαϊδοῦν ἔξω τοῦ κλωδίου των.

Ὁλίγαι ἐκδρομαὶ εἰς τὰ γλυκέα ὕδατα τῆς Ἀσίας (Γκιόκ σουγιού) ἢ εἰς τὰ γλυκέα ὕδατα τῆς Εὐρώπης (Κεάτ-χανέ), μερικαὶ ἐπισκέψεις εἰς τὸ τσαρσί (τὴν ἀγορὰν) πάντοτε ὑπὸ τὴν φρουρῇ ἐνός εὐνούχου, ἀπετέλουν τὰς μόνας ἐξωτερικὰς διασκέδασεις ἃς ἐπέτρεπεν αὐταῖς ὁ τοῦ παλαίου συστήματος Τούρκος.

Καὶ πάλιν δὲν ἠνείχετο ποτὲ νὰ πηγαίνουν αἱ χανουμισσαὶ τοῦ ὅλαι ὁμοῦ, διὰ ν' ἀναπνεύσουν τὸν ἀέρα τοῦ Βοσπόρου ἢ νὰ περιέλθουν τὰ ἐμπορικὰ καταστήματα.

Ἐκάστη αὐτῶν εἶχε τὴν ἡμέραν τῆς ἐξόδου τῆς, ἔβγαλλαν με τὸ ρομπέτ τους (μὲ τὴν σειράν των), καὶ ἐστέρει αὐτὰς τοῦ περιπάτου τούτου κάλλιστα διὰ τὸ ἐλάχιστον πταῖσμα, μεταχειριζόμενος αὐτὰς ὡς μαθητριάς τιθεμένας ὑπὸ περιορισμὸν ὅταν δὲν ἤξεύρουν τὸ μάθημά των.

Ἐκεῖναι δὲ ἀγογγύστως ὑπέμενον τὴν δίαιταν ταύτην εἰς ἣν ἡ Εὐρωπαϊκὴ δὲν θὰ ὑπεβάλλετο ἀνθ' οἰασδῆποτε θυσίας,

ΤΟ ΓΝΩΣΤΟΝ Εἰς ΤΟ ΚΟΙΝΟΝ ΚΟΝΙΑΚ Σ. ΤΡΙΠΟΥ

ΠΩΛΕΙΤΑΙ ἐν τοῖς ἐξῆς καταστήμασι καὶ εἰς τὰς ἐξῆς ὠρισμένας τιμὰς :

Ἐν ΑΘΗΝΑΙΣ, ἐν τῇ χαρτοπωλείῳ Π. Φ. Χάγερ καὶ Σα. Ἐν τῇ Ἐδωδιμοπωλείῳ Χρηστοδούλου Μέγα, ὁδὸς Σταδίου ἀπέναντι τῶν Βασιλικῶν Σταύλων. Ἐν τῇ ὕλοπωλείῳ Δ. Ναύλερ ἐν Νεαπόλει. Ἐν τῇ χαρτοπωλείῳ Γερασίου ἀπέναντι τοῦ καφενείου Τσόχα. Ἐν τῇ παντοπωλείῳ Σ. Πυρρῇ ἐν τῇ Νέᾳ Ἀγορᾷ.

Ἐν Πειραιεῖ, ἐν τῇ ἐμπορικῇ τῶν ἀδελφῶν Παρασκευοπούλου ὀπισθεν τοῦ Τινανείου κήπου.

Ἐν ΙΣΘΜΙΑ, ἐν τῇ παντοπωλείῳ τῶν ἀδελφῶν Ἐλευθερίου πρὸν Ἀμπιζοπούλου.

Ἐν ΚΟΡΙΝΘῶ, ἐν τῇ οἶνοπωλείῳ Δημ. Πριφτοπούλου.

Τιμαὶ ὠρισμέναι ὡς ἀκολουθοῦσι :

Μετὰ τῆς ἐπιγραφῆς Ἀκρόπολις πωλεῖται ἐκάστη φιάλη δρ. 3
» » » Σ. Τρίπος καὶ δύο ἀστέρων » » 3.50
» » » Σ. Τρίπος καὶ τριῶν ἀστέρων » » 4.—
Γίνονται δεκταὶ εἰς ἐπιστροφὴν αἱ φέρουσαι τὰς ἀνωτέρω ἐπιγραφὰς κεναὶ φιάλαι ἀντὶ λεπτῶν (20) ἐκάστη.

(Ἐκ τοῦ γραφείου Σ. Τρίπου).

ΚΑΦΕΝΕΙΟΝ ΤΗΣ ΣΥΝΤΕΧΝΙΑΣ

Π. Α. ΤΣΙΓΚΡΗ

Ὁδὸς Ἀθηναῶν

Εἰς τὸ Καφεῖον τοῦτο εὐρίσκουν οἱ τετραγῆδες τοῦ ναργιλέ τοὺς καθαρωτέρους καὶ ὠραιότερους ναργιλέδες μὲ πασσαλήδικα μαρκούτσια, μὲ τουμπεκὶ ἀρίστης ποιότητος καὶ γεμιζομένους μὲ ἰδιαιτέραν ἀνατολικὴν τέχνην, καφὲν πάντοτε φρέσκον καὶ μρωδάτον, καὶ διάφορα γλυκὰ καὶ ποτὰ ἐκλεκτὰ μεταξὺ τῶν ὁποίων διακρίνεται ἡ μαστίχα του, συνοδευομένη, ἐάν θέλετε, καὶ διὰ μεζέ. Ἀκρα περιποίησις ἐκ μέρους τῆς ὑπηρεσίας, ὑπὸ τὴν ἄγρυπνον ἐπίβλεψιν τοῦ δημοφιλῆς αὐτοῦ καὶ δερβίση διευθυντοῦ κ. Π. Τσίγκρη, προθυμία καὶ ταχύτης, περὶ τὴν ἐκτέλεσιν τῆς διαταγῆς τοῦ πελάτου καὶ καθαριότης ἀστράπτουσα. Ἀλλὰ πρὸ πάντων ἐκεῖνοι οἱ ναργιλέδες, τί ναργιλέδες! Μυρονοπᾶ ὁ δρόμος ἀπ' αὐτούς!

καὶ νὰ εἰπώμεν τὴν ἀλήθειαν δὲν ὑπέφερον ὅλαι ἐξ ἴσου.

Ἡ Γεωργιανὴ Μπεσμέ καὶ ἡ Κιρκασία Ζαϊδὲ, ἐν τῇ δουλείᾳ ἀνατραφεῖσαι, ἐξ ἀπαλῶν ὀνύχων, ἡσθάνοντο τὸ βάρος τῶν ἀλύσεων αὐτῶν πολὺ ὀλιγώτερον τῆς Φατιμῆ καὶ τῆς Βάγιας.

Ἡ Φατιμὲ εἶχε ζῆσει μέχρι τοῦ γάμου αὐτῆς ἐν τῷ οἴκῳ τοῦ Σουλτάνου, ὅπου αἱ γυναῖκες ἀπολαύουσι σχετικῆς ἐλευθερίας. Ἡ μήτηρ αὐτῆς διατελοῦσα ἐν τῇ ὑπηρεσίᾳ τῆς Βαλιδῆ, μητρὸς τοῦ Ἀποῦλ Ἀζίζ τὴν ἔπαιρνε πολλάκις μαζὶ τῆς ὅταν ἐπεσκέπτετο τὰς ἐν Σταμποῦλ φίλας τῆς ἢ μετέβαινε πρὸς διασκέδασιν εἰς τὴν ἐξοχὴν.

Ὅθεν ἡ Φατιμὲ κατηρᾶτο τὸν περιορισμὸν εἰς δὴν κατεδίκασεν αὐτὴν ὁ αὐστηρὸς σύζυγός τῆς καὶ δὲν παρηγόρει αὐτὴν ἐν τῇ αἰχμαλωσίᾳ τῆς ἢ συντροφίᾳ τῶν ὁμοφύλων τῆς, διότι ἀπὸ καρδίας ἐμίσει καὶ τὰς τρεῖς.

Ἡ δὲ Βάγια ἦν ὁ Ρουστέμ πασσᾶς ἐνυμφεύθη καθ' ἐν διπλωματικὸν αὐτοῦ ταξείδιον καὶ ἦτις ἐγεννήθη, ὡς ἐλέγετο ἐν Μαρόκῳ, ὑπὸ τὴν ἐλευθεράν σκηνὴν ἀρχηγῶ τῆς καθυλικῆς φυλῆς, θὰ ἐπόθει τὴν πατρίδα τῆς, καθὼς δορκὰς κεκλεισμένη ἐν ζωολογικῷ κήπῳ ποθεῖ τοὺς εὐρεῖς ὀρίζοντας καὶ τὰς ἀτέρμονας ἄμους τῆς Σαχάρας, ἀλλ' ἡ Βάγια δὲν ἐφάνερονε παντάπασιν τοὺς περὶ ἀπελευθερώσεως πόθους αὐτῆς.

(ἀκολουθεῖ).